

Το παιδί με το ακορντεόν

Αφηγητής:

Μέσα στη μεγάλη πόλη, σε μια γκρίζα γειτονιά, μεγαλώνει ο Στέργιος. Σ' αυτή την πόλη με τους ατέλειωτους δρόμους, τα πολλά φανάρια, τις τεράστιες πολυκατοικίες, ζει ο Στέργιος, ένα παιδί από άλλη χώρα. Είναι όπως λέμε, μετανάστης, προσφυγόπουλο. Εκείνος και οι γονείς του αναγκάστηκαν να φύγουν από την πατρίδα τους – θα 'ναι δε θα 'ναι δύο χρόνια – γιατί τα πράγματα δεν πήγαιναν και τόσο καλά.

Κάθε πρωί ο Στέργιος παίρνει το ακορντεόν του και γυρνάει τις γειτονιές. Με τα τραγούδια που παίζει κερδίζει λίγα χρήματα κι έτσι βοηθάει και αυτός την οικογένειά του. Έπειτα, σαν έρχεται το απόγευμα, ξεκινάει για το σχολείο, το νυχτερινό. Του αρέσουν πολύ τα γράμματα και τα πηγαίνει καλά στα μαθήματά του.

Στην ίδια πόλη, σε μια πράσινη γειτονιά, μεγαλώνει και η Ελπίδα. Εκείνη έχει δωμάτιο δικό της, παιχνίδια, πηγαίνει το πρωί στο σχολείο.... κι όμως! Ο Στέργιος και η Ελπίδα μοιάζουν σε κάτι, έχουν κάτι κοινό. Βλέπεις, η Ελπίδα παίζει πιάνο, είναι μια μικρή μουσικός. Ο Στέργιος πάλι είναι ένας μικρός ακορντεονίστας. Έτσι τα δυο παιδιά μοιράζονται χωρίς να το ξέρουν την ίδια χαρά, τη μουσική!

Ο Στέργιος δε συνήθιζε να τριγυρνάει στις πράσινες γειτονιές. Σήμερα όμως, μπερδεύτηκε και μπήκε σε λάθος λεωφορείο. Αφού έπαιξε ένα ρομαντικό χορό, ξαφνικά κατάλαβε πως τούτη τη διαδρομή την έκανε για πρώτη φορά.

Σκηνή στο λεωφορείο

Στέργιος: Συγνώμη κυρία, που πηγαίνει αυτό το λεωφορείο;

Κυρία: (Κοιτάζει απαξιωτικά και γυρνά την πλάτη)

Στέργιος: Συγνώμη.... μ' ακούτε; Μήπως ξέρετε που πηγαίνει το λεωφορείο;
(οι επιβάτες τον κοιτούν ενοχλημένοι)

Αγόρι: Έι, πιτσιρίκο, έχεις χαθεί;

Στέργιος: Νομίζω. Δεν ξέρω ακριβώς που πηγαίνει αυτό το λεωφορείο.

Αγόρι: Στην πράσινη γειτονιά. Είναι στην άλλη άκρη της πόλης. Δεν έχεις ξαναπάει;

Στέργιος: Όχι, ποτέ! Είναι ωραία;

Αγόρι: Ναι, θα σ' αρέσει εκεί, μην ανησυχείς πιτσιρίκο!

Στέργιος: Ευχαριστώ!

Αγόρι: Κι εγώ ευχαριστώ για το τραγούδι που μας έπαιξες. Καλό δρόμο!

Αφηγητής: Ο Στέργιος σε λίγο κατεβαίνει από το λεωφορείο.

Στέργιος: Ποπό! Κανένας δε μου 'χει πει για τούτα εδώ τα μέρη. Κι εγώ που νόμιζα πως δεν ανθίζουν πια τα λουλούδια. Τι μυρωδιά! Τι ησυχία! Ούτε καυσαέριο, ούτε φασαρία από τα αυτοκίνητα.

(αρχίζει να παίζει ακορντεόν κι όλοι τον κοιτούν χαμογελώντας και τραγουδούν μαζί.
Η Ελπίδα τον ακούει από το παράθυρο της και πάει κοντά του).

Ελπίδα: Καλημέρα, πως σε λένε;

Στέργιος: Στέργιο, όμως γιατί ρωτάς;

Ελπίδα: Να, έτσι! Σκέφτηκα να γνωριστούμε....Σ' άκουσα να παίζεις και μου άρεσες πολύ.
(Ο Στέργιος πάει να φύγει)

Μια στιγμή!.... που πας;

Στέργιος: Πρέπει να βιαστώ γιατί το σπίτι μου βρίσκεται μακριά από 'δω.

Ελπίδα: Γιατί; Πού μένεις;

Στέργιος: Στη γκρίζα γειτονιά, κι όπως καταλαβαίνεις, έχω πολύ δρόμο.

Ελπίδα: Μα μόνος σου θα γυρίσεις; Δε φοβάσαι;

Στέργιος: Όπως ήρθα μόνος μου, έτσι και θα γυρίσω. Άλλωστε, αυτό κάνω κάθε μέρα.

Ελπίδα: Πριν φύγεις θέλω να σου πω ότι εμείς οι δυο έχουμε κάτι κοινό!

Στέργιος: Αποκλείεται! Τι μπορεί να έχουμε κοινό εμείς οι δυο;

Ελπίδα: Παίζω πιάνο. Αγαπώ κι εγώ τη μουσική, όπως κι εσύ!

Στέργιος: Ναι... μου άρεσε κι εμένα το πιάνο, έτσι όπως έπαιζες. Όμως τώρα πρέπει να φύγω.
(Κρεμάει στους ώμους το ακορντεόν)

Ελπίδα: Καλά, γεια σου τότε. Αλλά έλα πάλι αύριο. Εμένα με λένε Ελπίδα. (φώναξε πριν φύγει
Ο Στέργιος)

Αφηγητής: Το βράδυ στα κρεβάτια τους τα παιδιά σκέφτονται ο ένας τον άλλο

Ελπίδα: Πως να είναι άραγε η ζωή του Στέργιου; Εύκολη, δύσκολη, ήσυχη, αναστατη; Σίγουρα θα είναι και περιπετειώδης. Θα 'θελα πολύ να τον ξαναδώ και να μάθω γι' αυτόν!

Στέργιος: Ελπίδα.... όμορφο όνομα!

Αφηγητής: Το επόμενο απόγευμα βρήκε το Στέργιο στο σχολείο του. Αγαπάει πολύ την τάξη του κι ας μην έχει πολλούς φίλους εκεί. Στο διάλειμμα, όπως και σήμερα, κάνει παρέα με τον συμμαθητή του τον Άγγελο.

Άγγελος: Στέργιο, παίζουμε ποδόσφαιρο;

Στέργιος: Μόνοι μας;

Άγγελος: Μαζί με τους άλλους.

Παιδί Α: Τι;; Θα παίξει κι ο Ρουμάνος μαζί μας;

Άγγελος: Γιατί όχι;

Παιδί: Γιατί δε μας χρειάζεται. Δεν ξέρει τίποτα!

Άγγελος: Πολύ μεγάλη ιδέα δεν έχετε για τον εαυτό σας; Δεν ντρέπεστε να μην καταδέχεστε κανέναν άλλον; Ε, λοιπόν, δεν αξίζει ούτε παρέα να κάνουμε μαζί σας!

Παιδί Β: Κι εγώ δεν ξέρω καλά ελληνικά !

Παιδί Γ : Κι εμένα με φωνάζουν μωτάρα επειδή έχω μεγάλη μύτη!

Παιδί Δ: Εμένα γυαλάκια!

Αφηγητής: Ο Άγγελος κι ο Στέργιος φεύγουν θυμωμένοι.... Οι λυπημένες σκέψεις του Στέργιου φωτίστηκαν από την εικόνα της όμορφης γειτονιάς και της κοπέλας που είχε γνωρίσει την προηγούμενη μέρα. Χωρίς να το πολυσκεφτεί ξαναβρέθηκε εκεί. Κι όταν το τραγούδι του, πλησίασε το δρομάκι της Ελπίδας, εκείνη έτρεξε να τον καλωσορίσει!

Ελπίδα: Πόσο χαίρομαι που ήρθες! Ήθελα τόσο πολύ να σε δω!

Στέργιος: Κι εγώ το ήθελα, γι αυτό πήρα τις νότες μου και ήρθα!

Ελπίδα: Θέλω να σου πω τόσα για μένα....Στέργιο....!

Στέργιος: Μου αρέσει που με λες με το όνομά μου! Ξέρεις, οι πιο πολλοί εδώ με φωνάζουν « ο Ρουμάνος».

Ελπίδα: Α! αυτό είναι άσχημο! Άλλωστε, έχεις ασυνήθιστο και ωραίο όνομα!

Στέργιος: Είσαι πάντα τόσο χαρούμενη;

Ελπίδα: Ναι: Και σήμερα που σε είδα είμαι ακόμα πιο πολύ! Θα έρθεις τώρα να πάμε στο σπίτι μου; Θα παίξουμε πιάνο και θα φάμε παγωτό που 'χει φτιάξει η μαμά μου!

Στέργιος: Ωραία ! Θα έρθω!

Αφηγητής: Εκείνη την ημέρα τα δυο παιδιά γέλασαν με την ψυχή τους, έπαιξαν μουσική,

χόρεψαν, διάβασαν βιβλία, έφαγαν ένα σωρό καραμέλες και βέβαια το καταπληκτικό παγωτό φράουλα που είχε φτιάξει η μαμά της Ελπίδας!

Στέργιος: Ελπίδα, νιώθω μεγάλη χαρά κοντά σου! Νομίζω ότι αυτό λέγεται φιλία!

Αφηγητής: Οι δυο φίλοι βρίσκονταν σχεδόν κάθε μέρα. Αντάλλασσαν επισκέψεις, πηγαίνοντας ο ένας στο σπίτι του άλλου. Ο Στέργιος μάθαινε στην Ελπίδα ακορντεόν και χορούς από την πατρίδα του. Εκείνη πάλι του έκανε μαθήματα ορθοφωνίας και ιστορίας της μουσικής. Τα δυο φιλαράκια μάλιστα έφτιαξαν κι ένα δικό τους τραγούδι. Το ονόμασαν «το τραγούδι της φιλίας».

*Εσύ είσαι για μένα
Εγώ είμαι για σένα
Ο φίλος ο καλός
Κι ο ξεχωριστός.*

*Στη χαρά, στη λύπη
Στη δύσκολη στιγμή
Εγώ θα είμαι εδώ
Να σου χαμογελώ.*

*Το καλύτερο δώρο
Είναι η φιλία
Και να θυμάσαι πάντα
Πως φέρνει ευτυχία.*

Αφηγητής: Μια από αυτές τις φθινοπωρινές Κυριακές, τα παιδιά είχαν μαζευτεί στο σπίτι του Στέργιου . Εκείνος όμως ήταν σοβαρός κι αγέλαστος.

Ελπίδα: Μπορείς να μου πεις τι έχεις σήμερα φιλαράκο; Τόση ώρα τραγουδάω και σημασία δε μου δίνεις....!

Στέργιος: Πως κατάλαβες ότι κάτι έχω;

Ελπίδα: Είσαι σκεπτικός....συννεφιασμένος!

Στέργιος: (βαριεστημένα) Δεν ξέρω τι έχω....

Άγγελος: Δεν ξέρεις ή δε θέλεις να μας πεις;

Στέργιος: Ίσως και να μη θέλω, γιατί αυτό που επιθυμώ δεν μπορεί να γίνει...

Ελπίδα: Και πως το ξέρεις; Δε μας λες κι εμάς μήπως βρούμε λύση;

Στέργιος: Ακούστε λοιπόν.... Όλα αυτά που μου έχει μάθει η Ελπίδα, τα 'χω βάλει βαθιά μες στο μυαλό μου, αλλά και στην καρδιά μου. Έμαθα να τραγουδάω πιο σωστά, να διαβάζω νότες και τόσα πολλά για τη μουσική. Μου φαίνονται όλα τώρα καλύτερα από πριν.

Ελπίδα: Γι αυτό είναι οι φίλοι, Στέργιο, για να δίνουν από τον εαυτό τους!

Άγγελος: Όμως δε μας είπες τι επιθυμείς;

Στέργιος: Να, θέλω να γραφτώ στο Ωδείο. Να πάω στη χορωδία με τ' άλλα παιδιά, να μάθω και κιθάρα που μου αρέσει. Όνειρα.....!!!

Άγγελος: Όνειρα που όμως μπορούν να βγουν αληθινά, καλέ μου φίλε!

Στέργιος: Δε γίνεται, το ξέρετε! Χρειάζομαι χρήματα. Άσε που δε θα με ήθελαν εκεί γιατί είμαι ξένος!

Άγγελος: Ααααα!!! Για να σου πω! Με κάνεις και θυμώνω! Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι έτσι. Ούτε σε φοβούνται επειδή δεν είσαι από τούτη εδώ τη χώρα! Οι άνθρωποι που ξέρουν να

αγαπούν όλο τον κόσμο σκέφτονται αλλιώς....

Ελπίδα: Όσο για τα χρήματα , υπάρχει και η υποτροφία!

Στέργιος: Και τι είναι η υποτροφία;

Ελπίδα: Είναι κάτι σαν αγώνας ή μάλλον σαν διαγωνισμός.

Στέργιος: Δηλαδή πως θα διαγωνιστώ;

Ελπίδα: Θα διαβάζουμε μαζί όλα αυτά που χρειάζονται για να δώσεις εξετάσεις και να μπεις στο Ωδείο. Θα σε βοηθήσει κι ο δάσκαλός μου!

Στέργιος: Και μετά;

Ελπίδα: Μετά, αυτός που πετυχαίνει πρώτος στις εξετάσεις κερδίζει το βραβείο, δηλαδή την υποτροφία. Κι έτσι παρακολουθεί τα μαθήματα χωρίς να πληρώνει.

Άγγελος: Μπράβο Ελπίδα! Καταπληκτική η ιδέα σου!!!

Στέργιος: Εγώ να κερδίσω υποτροφία; Είναι δυνατόν;

Άγγελος: Όλα είναι δυνατά! Όταν θέλεις κάτι πολύ, τότε αυτό γίνεται!!!

Αφηγητής: Ξαφνικά ο ουρανός συννέφιασε και τα παιδιά τρόμαξαν από τις δυνατές βροντές. Η Ελπίδα και ο Άγγελος έτρεξαν γρήγορα στη στάση λεωφορείου γιατί βροχή όλο και δυνάμωνε. Ο Στέργιος αποχαιρέτησε τους φίλους του που ήταν τόσο σημαντικοί γι' αυτόν...

Δεν πέρασαν ημέρες πολλές και η Ελπίδα ξεκίνησαν τα μαθήματα με το Στέργιο. Ο καινούριος μαθητής ήταν πανέτοιμος, με τα ξυσμένα μολύβια, τα καινούρια του πεντάγραμμο, τα βιβλία του τραγουδιού. Οι μέρες κυλούσαν γρήγορα και η αγωνία μεγάλωνε. Όμως μαζί μεγάλωνε και η γνώση. Γιατί ο Στέργιος εντυπωσίασε το δάσκαλο αλλά και την Ελπίδα με την προσπάθειά του. Οι γονείς του του συμπαραστέκονταν όπως και όσο μπορούσαν.

Στέργιος: Πάλι χυμό έφηρες μαμά;

Μαμά: Μα δεν είπαμε ότι χρειάζεται βιταμίνες, γιατί κουράζεσαι πολύ;

Στέργιος: Και που κουράζομαι, νομίζετε ότι θα τα καταφέρω;

Μπαμπάς: Στέργιο μου, αρκεί που προσπαθείς και θα δεις, ο κόπος σου δε θα πάει χαμένος!

Αφηγητής: Έπειτα από έξι μήνες έφτασε η μεγάλη μέρα. Η ημέρα που ο Στέργιος θα διαγωνιζόταν με τους άλλους μαθητές. Το Ωδείο ήταν γεμάτο από παιδιά, γονείς και δασκάλους. Εκεί έφτασαν χέρι χέρι και οι δυο αγαπημένοι φίλοι.

Στέργιος: Έτσι μου 'ρχεται να σηκωθώ να φύγω!

Ελπίδα: Πως σου ήρθε πάλι αυτό; Τώρα που έφτασες ως εδώ; Τώρα θα τα παρατήσεις;

Στέργιος: Δεν μπορώ να μπω εκεί μέσα. Θέλω κάποιον να μου κρατάει το χέρι...

Ελπίδα: Καταλαβαίνω πως νιώθεις. Να ξέρεις όμως ότι η σκέψη μου θα είναι μαζί σου.
(Οι γονείς του Στέργιου και ο Άγγελος έρχονται)

Στέργιος : Τι κάνετε εσείς εδώ;

Μπαμπάς: Ήρθαμε να σου ευχηθούμε καλή τύχη! Είμαστε πραγματικά πολύ περήφανοι για σένα!

(Από το μεγάφωνο ακούγεται: Ο Στέργιος έχει σειρά. Κοιτάζονται όλοι με αγωνία)

Αφηγητής: Βγαίνοντας ο Στέργιος έλαμπε από χαρά....

Στέργιος: Δεν ξέρω αν πήρα την υποτροφία, όμως ξέρω πως σήμερα τραγούδησα καλύτερα από κάθε άλλη φορά!

(Οι γονείς του τρέχουν να τον αγκαλιάσουν. Όλοι περιμένουν τα αποτελέσματα)

Δάσκαλος: Συγχαρητήρια παιδί μου! Κέρδισες την υποτροφία του Ωδείου μας! Θα χαρώ να σε έχω μαθητή!

Τα τρία παιδιά μαζί: Γιούπιιιι!!!!!!!

Αφηγητής: Ο ενθουσιασμός των τριών παιδιών ήταν απερίγραπτος. Ο μπαμπάς και η μαμά του Στέργιου δάκρυσαν από χαρά. Όσο για το Στέργιο ένωθε σα να πετάει στα σύννεφα! Το παιδί με το ακορντεόν άρχισε να παίζει το τραγούδι τους «το τραγούδι της φιλίας», και μαζί το τραγούδησαν οι φίλοι του, οι γονείς του, ο δάσκαλος του κι όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί.

Ο Στέργιος με τη βοήθεια της Ελπίδας και τη Άγγελου κέρδισε μια υποτροφία στη μουσική. Όμως το πιο σπουδαίο ήταν ότι όλοι μαζί κέρδισαν το βραβείο της φιλίας.